

Despina B. Tympanidou

BĂIATUL DIN MUNȚI

Traducere din limba greacă:
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

editura
Σοφία

București

Îndărătnicie

Castanul din curte, încărcat de rodul său bogat, își revărsa deasa umbră asupra verandei largi, cu mozaicul ei nou și cu grilajul proaspăt vopsit.

Fetița zveltă, cu lungile-i codițe aurii, revărsate pe spate și umeri, își înfipse acul în broderie și se duse spre a așeza pentru a nu știu câta oară trandafirii proaspeți în vaza simplă de argilă.

– Îmi vine să le arunc pe geam. De zece ori le-ai așezat până acum, îi atrase atenția un băiețandru de vreo doisprezece ani, care stătea tolănit în fotoliul său verde.

Fața încruntată, mânioasă, o surprinsese pe Agní, care s-a retras speriată pe scaunul ei, continuându-și tulburată lucrul la broderie.

– Stérghios, doar știi că florile sunt bucuria Agnúlei!¹

---

¹Diminutivul lui Agní (*n. trad.*).

Tânăra femeie lăasă deoparte lucrul de mână, de nuanță azurie, pe genunchi și se uită cu asprime la fiul ei.

Intervenția mamei în favoarea fiicei avu un efect cu totul opus. Vaza, florile, toate laolaltă au fost proiectate cu o forță ciudată tocmai în celălalt colț al grădinii. Fără pic de respect față de mama sa, vocea băiatului răsună cu mânia și răutate:

– Să-și caute alte plăceri, de-o vrea!

Cu toții știau că Stérghios se mânia adesea și de multe ori fără motiv. Însă nimeni nu se aștepta la o asemenea reacție. Bunicul se ridică din colțul său, aruncându-i o privire tristă băiatului rămas în picioare, în timp ce sprâncenele-i castanii se uniră, alcătuind o linie continuă dintr-o parte în cealaltă a frunții albe și încordate.

Tuturor le-a fost teamă că ceva rău urma să se întâmple, odată ce tatăl, absorbit mai într-o parte cu lectura ziarului, se ridică în picioare.

Înalt până-n tavan, cu ochii nemișcați, severi, ațintiți asupra lui Stérghios cel mândios, își ridică degetul și îi arată casa cea mare.

– Pleacă! a spus cu vocea sa tunătoare. Nu vreau să te văd. În seara asta n-o să stai cu noi la masă.

Agnúla, ori de câte ori își vedea tatăl atât de sever, înțelegea de ce la Tribunal tremurau cu

toții în fața lui. În tăcerea absolută ce urmă, se auziră pașii apăsați și ritmici ai băiatului furios, care ieșea cu capul plecat. Pedepsele tatălui, deși erau atât de rare, îl costau întotdeauna mult. De data asta însă n-avea de gând, ca alte dăți, să-și ceară iertare.

– Ce îndărătnicie! murmură ca pentru sine tatăl, în timp ce se așeza la loc.

Agnúla, cu ochii în lacrimi, de pe urma supărării pricinuite de aruncarea florilor, izbucni de-a binelea în plâns și din cauza pedepsirii fratelui ei. Să fie ea și florile pricina înverșunării tatălui și a pedepsirii atât de aspre a lui Stérghios!

Micul Georgel lăasă trenul cu care se juca în cealaltă parte a verandei și coborî în grabă treptele de marmură. Pentru ceva vreme nu se auzi nimic altceva decât plânsetul lui Agní și acele de împletit ale mamei, al căror clinchet trăda mișcările nervoase cu care în clipa aceea croșeta.

Cu cât soarele cobora spre asfințit, culmile îndepărtate își trimiteau răcoarea alpestră mai întâi pe dealurile cu totul verzi, care se înveșmântau în nuanța difuză a după-amiezii, apoi asupra mării moșii a judecătorului Káparis.

Era prima vară, după cei trei ani de când începuseră să se retragă aici, când moșia își recăpătase frumusețea de odinioară.

Aerul curat de munte întărea plămâni, rume-nea obrazii copiilor, alungând oboseala studiului și a muncii din timpul iernii. Moșia era un ade-vărat rai. Râul abundent, care face întreg câmpul roditor, asigurând localnicilor pâinea, adăpa și moșia domnului Káparis. Bunicul, îngrijit de chira-Efthalía, slujnica înaintată în vârstă, își pe-trece aici cea mai mare parte a anului.

De pe veranda aceasta ochiul își află odihna la vederea feluritelor flori ale grădinii foarte bine îngrijite – iubirea aparte a Agnoúlei.

În spate, într-o parte se află pomii roditori, via, iar în cealaltă parte, în preajma zidului de pia-tră, este grădina de legume cu toate bunătățile ei. Pe jgheaburile din ciment pentru apă Georgel le dă drumul bărcuțelor lui de hârtie pe care le privește cum pleacă în călătorii îndepărtate. Copiii mai mari hrănesc peștișorii aurii din bazinul de apă cu zece jgheaburi, săpat în marmură.

Ce vară frumoasă au petrecut anul acesta la moșia lor! Cum s-a putut totuși întâmpla în sea-ra aceasta un lucru atât de urât?!

Tăcerea înfrigurată de pe verandă a fost în-treruptă de băiatul cel mic al judecătorului. Fără a prinde nimeni de veste, veni lângă Agnoúla, aducându-i trandafirii căzuți la pământ, pe ca-re-i adunase, unul câte unul, din colțul grădinii,

unde fuseseră azvârliți mai devreme. Apoi alergă și aduse un vas înalt, în locul vazei sparte.

Cel dintâi care zâmbi fu tatăl. Luă el însuși florile, le așeză în vasul improvizat, iar apoi îl apucă pe băiețel ridicându-l deasupra capului, în poziție orizontală. Acesta era cel mai iubit joc al lui Georgel, ori de câte ori tatăl, mereu prins cu treburi, își făcea timp ca să se joace cu el.

Râsul ca un clinchet de argint al băiețelului, sclipirea veselă a ochilor săi azurii îi alungară gândurile amare. De altfel, și platoul mare, plin cu fructe proaspăt feliate, adus de chira-Efthalia, schimbară atmosfera. Binevoitoare, Agní le așeză frumos pe masă.

Din întreaga scenă de mai devreme nu mai rămăsese decât un fel de umbră a ceasului rău.

Fructele reci de pe cele două platouri erau pe sfârșite când de jos, din spate, se auzi soneria. Agní alergă să vadă cine este.

– E Andrei, aduce laptele, murmură slab bu-nicul.

Doamna Efthalia, care din bucătăria ei nu aflase nici de accesul de furie al lui Stérghios, nici de pedeapsa primită de la tatăl lui, de îndată ce auzi numele lui Andrei, și-a aranjat smocul de păr alb care-i venea în ochi și s-a apropiat de scaunul domnului Káparis.

– Domnule Ahile, aș putea să-ți spun ceva, dacă tot nu-l văd pe Stérghios prin preajmă? Dar mai întâi să plece Andrei și pe urmă.

Puiul de țăran cu păr castaniu, până în paisprezece ani, aruncă o privire spre verandă. Chipul său trandafiriu roși până în vârful urechilor, când îi văzu din spatele ușii bucătăriei pe toți adunați.

Primi de la doamna Elena struguri și mere răcoroase și o frumoasă carte mai mică, apoi, mângâindu-l pe Mávro, câinele de pază al casei, care dădea mereu din coadă și lătra când îl vedea pe Andrei, plecă.

Judecătorul s-a întors curios spre bătrâna Eftalía ca să audă ce avea să-i spună. Dar ea, fidelă sfaturilor stăpânului ei de a nu discuta în prezența copiilor cele ce-l privesc, așteptă să audă clopoțelul porții de afară, ca să se asigure că Andrei plecase de-a binelea.

Pe Agní a trimis-o în bucătărie spre a așeza farfuriile și tacâmurile. Și apoi, de parcă ar fi vrut să câștige timpul deja pierdut, începu să vorbească zorit:

– Noi, chir-Ahile, împreună cu bunicul trăim cele mai multe luni aici, la moșie și știm bine locurile. Nu zic, ești cu carte și cunoști și domnia ta cum sunt țăranii, mai ales cei din satele Pipe-